

че правителството и партиитѣ се боятъ сами да го направягъ да не би Княза да ги испоарестува, да се подигне революция и да стане кръвопролитие, а съ една малка частъ отъ войската това твърдѣ лесно може да стане и нѣма ни единъ да са убие. Азъ му казахъ, че това е развратъ за войската, че нашата армия послѣ това ще престане да прѣдставлява сила. Бендеревъ ми отговори, че работата са касае до спасението на отечеството, за което ни нищо не трѣбва да жалимъ. Ние трѣба по скоро безъ колебания да извършимъ това защото отечеството и потомството ще ни проклинагъ. Ние нѣма какво вече да сѣдимъ. Не се бавете, идете и убѣдете за сега самотнитѣ си командири, а на другигѣ офицери и долни чинове полк. крѣ ще обяви изобщо, когато полкътъ приближи София. Послѣ това станаха и си отидоха, като казаха на Вазова, че ще му телеграфирвагъ, кога да трѣгне полкътъ. Ние тоже не имъ казахме да, или не, нѣ въ мене вече се породи съмнение въ правотата на това дѣло и азъ рѣшихъ да въстана противъ него до тогава, до когато не се убѣдя, че отечеството наистина се нуждай отъ спасение и че това е единчкото и послѣдно срдство да се спаси. Ротнитѣ командири азъ не убѣждавахъ защото азъ самъ не бѣхъ са убѣдилъ и нечувствувахъ въ себе си сила, а само на двама отъ тѣхъ съобщихъ (на кап. Евстатиевъ и Стойновъ), че еди каккво се тѣкми и поискахъ тѣхното мнение. Първия изяви неодобрение, а втория даже се зарадва, че има да стане такова нѣщо, нѣ разбрахъ че той има нѣкакви си партизански съображения. Безъ други расправи азъ се раздѣлихъ съ тѣхъ и се срѣщнахъ съ кап. Марчина (друж. команд.), съ капит. Тодорова (завѣд. на хозатайт.) и Поручика Голѣлиннова (рот. крѣ въ Марчиновата дружина). които лица бѣха едни отъ най влиятелнитѣ въ полка.